

Arrest

nr. 231 641 van 22 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 november 2019.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ASSELMAN, die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Verzoeker stelt dat: “De stukken die in het administratieve dossier werden toegevoegd laten niet te beschouwen dat eiser nog over een effectieve internationale bescherming genieten.” en verwijst ook naar een nota van het CGVS “Hit Eurodac”, gevoegd aan het verzoekschrift. De Raad stelt vast dat blijkens de gegevens vervat in het administratief dossier (stuk 21, map met landeninformatie, document 2, correspondentie met Italiaanse autoriteiten), verzoeker internationale bescherming werd verleend in Italië en er een verblijfsvergunning verkreeg die geldig is tot 2022. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over internationale bescherming zou beschikken noch toont hij aan dat hij niet naar Italië zou kunnen terugkeren en er, indien nodig, zijn (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

3. In de bestreden beslissing wordt op duidelijke en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

4. Verzoeker herhaalt voorts zijn persoonlijk wedervaren in Italië en citeert uit landeninformatie ter zake. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Italië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van (erkende) vluchtelingen in Italië, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, dergelijke zaken heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. De bestreden beslissing duidt onder meer het volgende aan: “Wat betreft uw verklaringen dat u geen goed leven had in Italië (CGVS, p.16 -17), dient er nog opgemerkt te worden dat u tot oktober 2018 opvang kreeg in een centrum in Vicenza, u er een arts en een psycholoog zag, u steeds pijnstillers kreeg als u ernaar vroeg, u er een aantal maanden Italiaanse les heeft gevolgd en via het centrum drie maanden als landarbeider aan de slag kon gaan (CGVS, p.9-13). Gevraagd of u in Italië ook zelf werk heeft gezocht, antwoordde u negatief (CGVS, p.14). U stelde dat het moeilijk was omdat u niet goed kan stappen (CGVS, p.14). Gevraagd of u heeft gezocht naar werk waarvoor u niet fysiek actief moest zijn, antwoordde u opnieuw negatief en gaf als uitleg dat u zich mentaal en fysiek niet goed voelde (CGVS, p.14). Er mag evenwel worden verwacht dat u toch enige inspanning zou doen om een leven op te bouwen in het land dat u

bescherming heeft verleend. Gevraagd of u hulp heeft gezocht nadat u het centrum moest verlaten, bijvoorbeeld bij organisaties in Italië die vluchtelingen helpen, antwoordde u opnieuw negatief en voegde daaraan toe dat daar niemand om u geeft (CGVS, p.15). Dat u al een week na vertrek uit het opvangcentrum Italië heeft verlaten (CGVS, p.11 en p.15-16), wijst er echter op dat u geen moeite heeft willen doen om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Italië."

Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 oktober 2019, voert verzoekende partij vooreerst aan dat zij in essentie wenst te

verwijzen naar haar uitgebreid verzoekschrift. Zij licht toe dat zij in haar verzoekschrift gewezen heeft op het feit dat zij fysiek beperkt is en zij zeer uitgebreid geïndividualiseerd heeft waarom zij niet kan terugkeren naar Italië. Zij wijst erop dat zij wel een arts heeft gezien maar dat dit tijdens de procedure was en zij 1 keer een arts zag. Verzoekende partij wijst erop dat eens zij een statuut heeft gekregen, zij uit het centrum moest en daardoor terecht kwam op straat. Dit gegeven en het feit dat zij ook medische problemen kende maakte haar radeloos en in verwarring zodat zij niet echt op zoek meer kon gaan voor hulp. Verzoekende partij wijst er ook op dat zij een tijdje gewerkt heeft in de landbouw maar zij thans werkonbekwaam is door haar handicap.

4.2. De Raad herinnert eraan dat het aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Dit wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij zelf *in concreto* dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het Hof legt uit dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie HvJEU, Ibrahim e.a. van 19 maart 2019, punt 90). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (*ibid.*, punt 91).

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Italië, blijft verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat zij in een situatie van extreme materiële armoede zal terechtkomen die haar niet in staat stelt in haar meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Italië, waar verzoekende partij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de Italiaanse autoriteiten verzoekende partij na het toekennen van een internationale beschermingsstatus haar niet langer bijstaan in haar zoektocht naar onderdak en dat het moeilijk is om werk te vinden in Italië gezien haar fysieke handicap, volstaat op zich niet om te besluiten dat verzoekende partij geen toegang heeft tot de huisvestings- en arbeidsmarkt.

Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij via het centrum drie maanden als landarbeider aan de slag kon gaan (notities persoonlijk onderhoud 15 maart 2019, p. 13). Gevraagd of verzoekende partij heeft gezocht naar werk waarvoor zij niet fysiek actief moest zijn, antwoordde zij negatief (*ibid.*, p.14). Gevraagd of verzoekende partij hulp heeft gezocht nadat zij het centrum moest verlaten, bijvoorbeeld bij organisaties in Italië die (erkende)vluchtelingen helpen, antwoordde zij opnieuw negatief (*ibid.*, p.15). Nergens uit haar verklaringen blijkt derhalve dat zij om hulp heeft gevraagd of zich heeft geïnformeerd inzake het verkrijgen van (materiële) steun of opvang, hoewel zij door haar statuut wel degelijk recht heeft op bepaalde voorzieningen in Italië. In plaats daarvan besloot verzoekende partij Italië te verlaten. Zoals terecht aangegeven in de bestreden beslissing mag er worden verwacht dat verzoekende partij enige inspanning zou doen om een leven op te bouwen in het land dat haar bescherming heeft verleend. Dat verzoekende partij al een week na vertrek uit het opvangcentrum Italië

heeft verlaten (*ibid.*, p.11 en p.15-16), wijst er echter op dat zij geen moeite heeft willen doen om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Italië.

Hoewel verzoekende partij verder aanklaagt dat zij in Italië maar één keer een arts zag, blijkt uit haar verklaringen desalniettemin dat zij wel toegang had tot de medische diensten en de Italiaanse gezondheidszorg. Ofschoon er een kwaliteitsverschil mogelijk is tussen de gezondheidszorg in België en Italië, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4. Uit niets blijkt dan ook noch toont verzoekende partij aan dat zij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Italië geen toegang zou hebben tot en gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg aldaar.

Aldus kan verzoekende partij niet in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS